

ΒΙΑ ΚΑΙ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

BINTEO

Η βία στον αθλητισμό.

Ο αθλητισμός είναι ο χώρος της ευγενούς άμιλλας στον οποίο ο αθλητής γυμνάζει το σώμα, το μυαλό και καλλιεργεί τις δεξιότητές του σε διάφορα αθλήματα. Τόσο ο οργανωμένος επαγγελματικός αθλητισμός όσο και ο μαζικός αθλητισμός προσφέρει στους θεατές και αθλητές ποικίλα συναισθήματα, όπως χαρά, αγωνία, ενθουσιασμό.

Δεν έχει σχέση με την τυφλή βία, το έγκλημα, και την άνομη συμπεριφορά και είναι δραστηριότητα η οποία προσδιορίζεται με τους κανόνες που θέτει το κοινωνικό σύνολο. Όταν τηρούνται οι κανόνες που έχουν θεσπιστεί για τα αθλήματα και δεν μεταβάλλεται ο χώρος του αθλητισμού σε πεδίο εκτόνωσης των κοινωνικών συγκρούσεων και έκφρασης των κοινωνικών ανισοτήτων και των αδιεξόδων περιθωριοποιημένων ομάδων, τότε μιλάμε για υγιή αθλητισμό σε μια υγιή κοινωνία.

- Σκοπός του "κοινωνικού αθλητισμού" είναι η συμμετοχή στον αγώνα ή το παιχνίδι και η ομαλή κοινωνικοποίηση μέσα από ομαδικά κυρίως αθλήματα. Ο πολίτης αθλούμενος μέσα από αυτή την διαδικασία νιώθει ενεργό μέλος του κοινωνικού συνόλου, εντάσσεται ομαλά στο κοινωνικό σύνολο και ικανοποιεί την ανάγκη του για συμμετοχικό παιχνίδι, επικοινωνία, και ανάπτυξη των ικανοτήτων και δεξιοτήτων του.
- Η χαρά στον κοινωνικό-συλλογικό αθλητισμό (που κακώς ονομάζεται μαζικός, γιατί η κοινωνία δεν είναι άμορφη μάζα) δεν πηγάζει μόνο από τη νίκη αλλά από την συμμετοχή στον αγώνα, την εκτόνωση μέσα στο παιχνίδι, την ευγενή άμιλλα και την άσκηση σώματος και μυαλού.

- Βία δεν παρατηρείται στον "κοινωνικό αθλητισμό" γιατί δεν υπάρχουν οργανωμένοι οπαδοί ούτε αντικρουόμενα οικονομικά συμφέροντα ή πολιτικά παιχνίδια και παρασκήνιο. Οι αθλητές, δεν είναι πρωταθλητές, αθλούνται για τη χαρά της συμμετοχής στο παιχνίδι, στον αγώνα και για να ασκηθούν.
- Στον οργανωμένο επαγγελματικό αθλητισμό κυρίως στο ποδόσφαιρο στο οποίο υπάρχουν οργανωμένοι οπαδοί των ομάδων και λειτουργεί η ψυχολογία της "μάζας" στα γήπεδα, ο ανώνυμος φανατισμένος οπαδός που πολλές φορές είναι περιθωριοποιημένος και αποκλεισμένος κοινωνικά εκφράζει με τη βία την αντίδραση του στην απομόνωση.
- Με τη συνεχή προπαγάνδα από τα μέσα ενημέρωσης, τα οποία συχνά ελέγχονται από τους αθλητικούς παράγοντες, οι οπαδοί μπορούν να γίνουν όργανα των συμφερόντων των ανωνύμων εταιρειών ποδοσφαίρου, οι οποίες μπορούν να πιέζουν πολιτικά τις εκάστοτε κυβερνήσεις. Αν για παράδειγμα οι ανώνυμες ποδοσφαιρικές εταιρίες αποφασίσουν αποχή για ένα χρονικό διάστημα από τους αγώνες του πρωταθλήματος θα προκαλέσουν κοινωνική αναταραχή και οι οπαδοί των ομάδων θα στραφούν κατά της κυβέρνησης και του κράτους.

- Ο οπαδός χαίρεται κυρίως τη νίκη ενώ το θέαμα και ο αγώνας έρχεται σε δεύτερη μοίρα. Είναι έτοιμος να αποδοκιμάσει την αντίπαλη ομάδα ακόμα και αν παίζει καλύτερα από την δική του, και την θέση της λογικής παίρνει η φανατική υποστήριξη έστω και αναξιοκρατικά της δικής του ομάδας που έχασε το παιχνίδι. Θεωρεί την νίκη ή την ήττα της ομάδας, προσωπική του νίκη ή ήττα.

ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

- Ο φανατισμός συνδέεται γενικά με το δογματισμό, δηλαδή με την πίστη σε μια αλήθεια ή σ' ένα σύστημα αληθειών, που από τη στιγμή που θα τις αποδεχθούμε δεν πρέπει πλέον να τίθενται υπό αμφισβήτηση και που αρνούνται τη συζήτηση με άλλες.
- Ο πολιτικός φανατισμός ευδοκιμεί στα πολιτικά θερμοκήπια των άκρων και ευνοούνται από ανώμαλες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές καταστάσεις.

- Ο φανατισμός δεν μπορεί να χωριστεί σε «καλό» και άρα «χρήσιμο» φανατισμό και σε «κακό» και άρα επιβλαβή για το Έθνος. Κάθε φανατισμός οπουδήποτε και να εμφανίζεται και από οποιονδήποτε και να εκφράζεται είναι επιζήμιος για την Πατρίδα και το Έθνος.

MEGA

TRIKOS
for editing

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

ΣΕ ΡΙΝΓΚ ΜΕΤΑΤΡΑΠΗΚΕ ΞΑΝΑ Η ΒΟΥΛΗ

MEGA ΕΓΧΡΩΜΑ

Φανατισμός και ανεξιθρησκία

Φανατισμός (fanum = ιερό) γενικά ονομάζεται η αποκλειστική και με πάθος προσπάθεια επιβολής των ιδεών ενός ατόμου ή μιας ιδεολογίας. Ο φανατικός δεν ανέχεται αντίθετες απόψεις και είναι πρόθυμος να χρησιμοποιήσει βία για να αντιμετωπίσει τους αντιπάλους του. Σχεδόν συνώνυμη είναι και η μισαλλοδοξία (μίσος για τις απόψεις του άλλου). Το σημαντικότερο πεδίο όπου εκδηλώνεται είναι οι θρησκευτικές ιδέες, όπως συμβαίνει σε πολλές χώρες της Μ. Ανατολής, Ινδίας, Β. Ιρλανδίας κ.α.. Πρέπει να διακρίνουμε το θρησκευτικό φανατισμό από την αγωνιστικότητα για την αληθινή πίστη και να επισημάνουμε ότι σε πολλές περιπτώσεις χρησιμοποιούνται οι θρησκευτικές ιδέες για να φανατιστούν τα πλήθη, με σκοπούς καθαρά πολιτικούς.

Ο θρησκευτικός φανατισμός έχει πολλές μορφές: εμφανίζεται με τη μορφή της θρησκοληψίας (σχολαστικής τήρησης θρησκευτικών εντολών με δεισιδαιμονικά και ψυχοπαθολογικά χαρακτηριστικά), του πουριτανισμού (άκριτης αυστηρότητας στην ηθική καθαρότητα), του συντηρητισμού (προσκόλλησης στο παρελθόν) ή του προσηλυτισμού (στρατολόγησης οπαδών με δόλια μέσα). Σε μεγάλες κοινωνικές ομάδες μπορεί να πάρει μορφές, όπως η θεοκρατία (διοίκηση του κράτους με θρησκευτικούς νόμους) ή ο θρησκευτικός επεκτατισμός (με κάθε μέσον προσπάθεια επέκτασης μιας θρησκείας, όπως συνέβη με τον Ισλαμισμό).

α) Τα αίτια του φαινομένου του φανατισμού

Έδαφος για να ριζώσει ο φανατισμός είναι κυρίως:

- το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο των ανθρώπων
- η άγνοια
- η έλλειψη δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης
- η μειωμένη κριτική ικανότητα

β) Θρησκευτικός φανατισμός και ανεξιθρησκία στην ιστορία

Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα ο θρησκευτικός φανατισμός εμφανίστηκε με ένταση σε μερικές φάσεις της ιστορίας.

- Οι διωγμοί κατά των χριστιανών στην αρχαία Ρώμη (1ος - 4ος αιώνας μ.Χ.)
- Αιρέσεις του Χριστιανισμού
- Στο Μεσαίωνα έχουμε τους διωγμούς βυζαντινών αυτοκρατόρων κατά αιρετικών.
- Τους διωγμούς του Ισλάμ κατά των χριστιανών της Μέσης Ανατολής και αργότερα των Βαλκανίων
- Πριν από την πτώση του Βυζαντίου έχουμε τις Σταυροφορίες των Δυτικών χριστιανών κατά των ορθοδόξων χριστιανών και μουσουλμάνων από τον 11ο έως το 15ο αιώνα.
- Τις δίκες της Ιεράς Εξέτασης, το «κυνήγι μαγισσών» στη Δυτική Ευρώπη και την Αμερική.
- Τέλος, από τις χειρότερες ενδείξεις θρησκευτικού φανατισμού (με πολιτικά αίτια) υπήρξαν οι θρησκευτικοί πόλεμοι μεταξύ Προτεσταντών και Ρωμαιοκαθολικών στην Ευρώπη από το 16ο έως το 18ο αιώνα.

Ιερός πόλεμος- Τζιχάντ

ο διεθνής σήμερα όρος **Τζιχάντ** είναι αραβική λέξη που σημαίνει γενικά αγώνας, προσπάθεια, το να μοχθεί κανείς με όλες του τις δυνάμεις ή να αντιμάχεται οποιοδήποτε αντικείμενο αποδοκιμασίας, το κίνημα του αγώνα αυτού ονομάζεται **Τζιχαντισμός**. Όταν συνοδεύεται από τη φράση "φι σαμπίλ Αλλά[χ]", η οποία αποδίδεται "για το δρόμο του Θεού", αποκτά ιδιαίτερο νόημα και σημαίνει τον αγώνα για το Θεό. Αποτελεί ένα από τα κεντρικά δόγματα του **Ισλάμ** και αναφέρεται ορισμένες φορές ως ο έκτος πυλώνας του, χωρίς όμως να κατέχει πραγματικά μία τέτοια θέση. Ως θρησκευτικό καθήκον, η τζιχάντ θεωρείται πως ενισχύει την πίστη και αποτελεί ανάλογο της αφοσίωσης του **μοναχού** στην υπηρεσία του Θεού, όπως ισχύει στον **χριστιανισμό**. Σε ορισμένα χαντίθ αναφέρεται ως «μοναχισμός του Ισλάμ», «πράξη αγνής αφοσίωσης», καθώς και μία από τις «πύλες του παραδείσου».

Σύμφωνα με ένα χαντίθ, ο Μωάμεθ επιστρέφοντας από μία μάχη είπε στους συντρόφους του πως "Επιστρέψαμε από μία μικρή τζιχάντ (του ξίφους) στη μεγάλη τζιχάντ (του εαυτού)". Παρομοίως, η παράδοση των **Σούφι** αναγνώρισε ως υπέρτατη μορφή τζιχάντ τον πνευματικό αγώνα για επιβολή στα κατώτερα ένστικτα της ανθρώπινης φύσης, αν και συγχρόνως, βιογραφίες ασκητών της κοινότητας των Σούφι μαρτυρούν πως συμμετείχαν επίσης σε στρατιωτικές επιχειρήσεις, χωρίς να υποβαθμίζουν ή να αγνοούν τη μικρή τζιχάντ. Άτομο που εμπλέκεται σε τζιχάντ καλείται **μουτζάχιντ** (αν και στην καθημερινή χρήση συνήθως παρατονίζεται ως "μουτζαχίντ"), με τον πληθυντικό να είναι **μουτζαχεντίν**.

Όλη αυτή η βιαιότητα οδήγησε τους πιο φωτισμένους ανθρώπους να θέτουν το αίτημα της ανεξιθρησκίας, του σεβασμού δηλαδή από το κράτος, αλλά και από κάθε άνθρωπο των θρησκευτικοί πεποιθήσεων του καθενός. Παρά τις μεμονωμένες στιγμές, όπως το διάταγμα του Μ. Κωνσταντίνου (313 μ.Χ.), η υπόθεση της ανεξιθρησκίας προωθήθηκε κυρίως με το Διαφωτισμό στη «Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη» της Γαλλικής Επανάστασης (1789). Παρά τις διάφορες αντιδράσεις, καθιερώθηκε παγκοσμίως το 1948 στην «Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου» του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών (άρθρο 18). Από τότε έγινε μέρος των συνταγμάτων πολλών κρατών, αν και πολλές φορές έμεινε στα χαρτιά.

ΒΙΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

- [BINTEO](#)

Εργάστηκαν οι μαθητές

1. Αγγελίδης Κων/νος	10. Μανωλτσίδου Άννα
2. Αρζουμανιάν Χρήστος	11. Μάστορα Νικολέτα
3. Βαβαλιαγκάκης Τάσος	12. Μαυρίδης Γιώργος
4. Γεωργιάδης Άγγελος	13. Μελλίδου Παναγιώτα
5. Κακουλίδης Χρήστος	14. Μουσταφά Χασάν
6. Κιτσικίδης Ιωσήφ	15. Μπεζανίδης Αντώνης
7. Κοσμίδης Ηλίας	16. Παπαθεοδώρου
Ελισσάβεντ
8. Λαγάκης Δημήτρης	17. Σκαρλατίδου Άννα
9. Λίτσου Χρύσα	